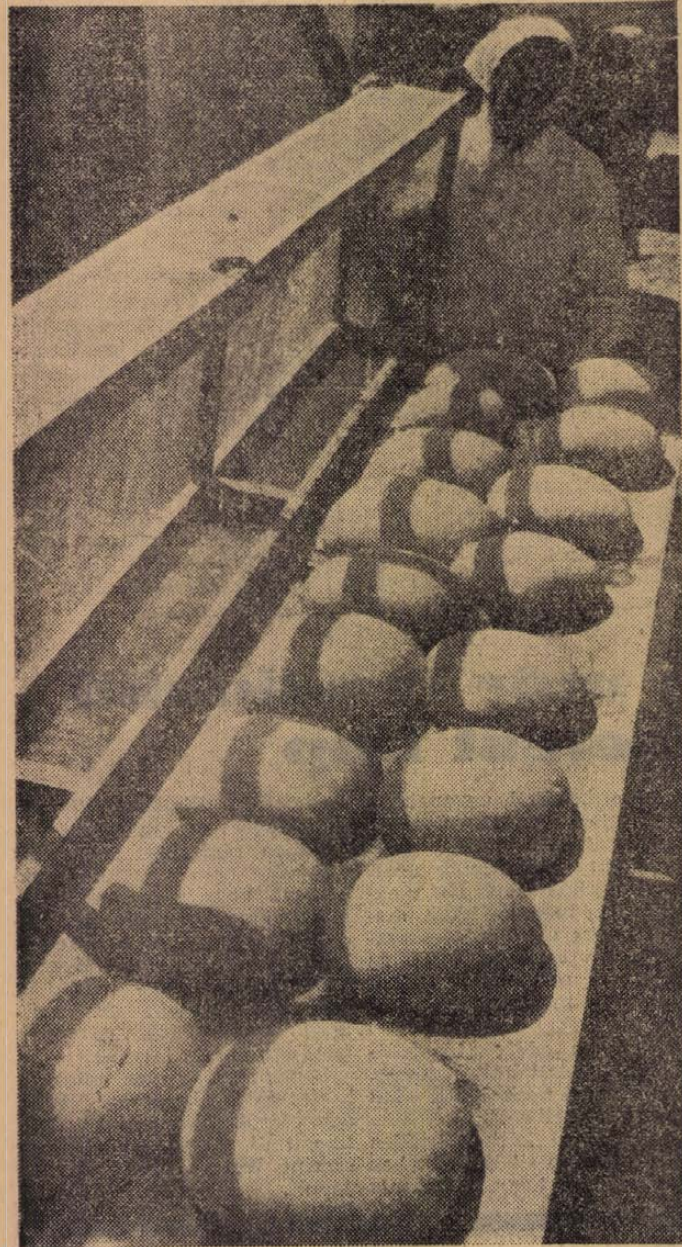

„Vetkőznek” a birkák

Ezekben a napokban „vetkőznek” a birkák. A juhtenyésztő állami gazdaságokban, termelőszövetkezetekben már napok óta folyik a birkanyírás. Nyíróbrigádok járják a gazdaságokat, hogy megszabadítsák a jószágokat a meleg bundától.

Ilyen brigáddal találkoztunk a karancslapujti termelőszövetkezet 1-es számú üzemegységében, a baksaházi tanyán. Ebben a gazdaságban, a Heves megyei Kömlőről érkeztek nyíró asszonyok, s vállalták az ezer birka nyírását. A Kácsi Miklósné által vezetett hatagú brigád régi ismerős a megyében, hiszen 1952 óta járnak át hozzájuk dolgozni.

Ficzer Mihály juhász elégedett az asszonyok munkájával, s nagyon reménykedik, hogy a tavalyi 3,76 kilogrammos nyírásúly az idén 4 kilóra emelkedik. Mestere a szakmájának, ami szemre is meglátszik a juhokon. De nem marad el mellette élete párja sem, aki az ízletes juhsajtokat készíti. Eddig csak a tsz-tagok vásárolták a sajtot, de nemsokára piacra is visznek belőle.

Tiszta munka, egészséges árú: érlelődnek a gusztusos juhsajtok

Mesterien kezelik az asszonyok a nyíróollót, nemhiába régi szakmabeliek

Foto: Koppány György

A NÓGRÁD mai kérdései

Jó ez így?

Valaki furesán intézkedett. Vagy valaki figyelmen kívül hagyta. Apró példa, de jó bizonyíték arra, hogy kicsoda különbség van intézkedések között.

A közút vándorai jól ismerik Kisterenyé beletterületén a 21-es főútvonal melletti oszlámpasort. A járda szélén sorakozó szikrázó fényű világítótestek kedvező fényviszonyokat biztosítanak a községben áthaladó járművek vezetőinek. Ezt a lámpasort nemrégiben meghosszabbították. Egészen a község széléig — a bányatelepi útig — helyezték el a lámpaoszlopokat. De hogyan? Közvetlenül az útpadka szélére!

Furesa dolog, de ez történt. Azért szokatlan, mert szerke az országban kivágják az útszéli fákat — még az értékes tihanyi jegenyest is. Eltávolítanak minden akadályt a gépjárművezetők közeléből, nehogy veszélyeztesse az útszakasz belátását, baleseti forrása legyen a közlekedésnek.

Vajon jól van-e ez így? Vagy talán akkor jönnek rá az áthelyezés elkerülhetetlenségére, amikor már a vezetőket is felszerelték? — P —

Óhajt ön ételmérgezést?

A válasz bizonyára nemleges, noha e gyomormosással s más inycenséggel járó megbetegedéshez könnyen hozzájárhat Balassagyarmaton, — feltéve, hogy igényéhez egy kis balszerencse is járul... A sportpályánál a földműveszövetkezet — mozgáruasi engedély birtokában — büfét nyitott, s fenn hirdeti, hogy ott sült kolbász is kapható. A kolbász tárolására hűtőszekrény nem áll rendelkezésre; így a „húsos hüvelyesben” vígan szaporodhatnak a salmonellák. Úgy látszik, a tavalyi kocsonya-ügy emléke már elhalványult... Sajnos, a sportpályánál levő kis létesítmény inkább rozogabodega, mintsem a városhoz méltó vendéglátó üzem. A kerthelyiséget ülfogyasztási engedély nélkül rendezték be; mellék-helyiségről viszont nem gondoskodtak. Nem elég csupán az ételke változatosságát adni; az egészségügyi követelményeknek is eleget kellene tenni.

Hová lett Ági combja?

és más válogatott apróságok

Sördal 75 millióért. „A Hang” — így nevezik Amerikában a nálunk is népszerű énekest, „Frankieboy”-t, azaz Frank Sinatrát. A szimpatikus énekes kétségtelenül Amerika első számú hangja, a második számú mi, európaiak nem tartjuk rokonszenvesnek, sőt, hamisnak tartjuk legelőször is. Maradjunk a szimpatikus Hangnál, Sinatránál. Minálunk kevesen tudják róla, hogy nem csupán Amerika hangja, hanem egyik milliósója is. Rakéta-tulajdonos, aki „elégedetten dörszöli a kezét, amikor magasba szállnak a Cap Kennedyt elhagyó űrrakéták (főrszvényese a legnagyobb rakéta-részvénytársaságnak), elégedett, amikor a Charter repülőgépeken elkelnek a menetjegyek (a Charter repülőgépgyár tulajdonosa a szimpatikus „boy”), s ő nyer igazán, amikor Renóban, a milliósók játékbarlangjában forogni kezd a szerencsekerék...” (A játékkerem is az ő tulajdona.) Az „elégedett” Hang nem elégedett meg a hangjával — tulajdonosa, társtulajdonosa egy sereg gyárnak, vagyona havonta egymillió dollárral növekszik. Szilveszterkor bonyolította a legnagyobb üzletét: rövid dalban dicsérte az egyik sörgyár készítményét — ezért négy éven belül kerekén 75 milliót kap „Frankieboy”, ez a kedves fiú... „Nem szeret a pénzről beszélni” — írják róla, akik ismerik. „Legszívesebben szoltárokat énekelne, érzelmes kis dalokat...” — A közönség hálatlan, a siker mulandó — mondja Frank. — A töke kamatozik — mondhatná a Hang, de nem mondja. Nem ér rá. A kezét dörszöli.

Rejtélyes csirkecomb. A „Mona Marie” előadásain a József Attila Színházban Voith Ági és Bodrogi Gyula esténként egy-egy csirkecombot fogyaszt el a nyílt színen

Hogyan élnek? Mit csinálnak?

Megtalálták a számításukat

Beszélgetés NDK-ban dolgozó fiatalokkal

Salgótarjában ugyan sokan ismerik beszélgető partneremet, mégis bemutatom őket. Az első, Sági János, nagybányai fiatalember, az Öblösüveggyár egykori marósa, csakúgy, mint a többiek. Czank Péter is Nagybányából járt az öblösbe, ahol segédmunkás volt. Rózsahegy János salgótarjáni fiú, az Öblösüveggyár egykori géplakatos. Márton Sándor itthon általában szerelő lakatosként dolgozott az üveggyárban. Alig több, mint fél évvel ezelőtt munkáltatói igazolványukat még a Salgótarjáni Öblösüveggyár adta ki, most valamennyinél ezt olvashatjuk: VEB Gewebausrüstungsmaschinen Karl-Marx-Stadt. Ebben a gyárban textil- és szövőgépeket gyártanak, főként exportra. Sági, a Német Demokratikus Köztársaságban is megmaradt marósnak. Czank betanított munkás lett, marógépen dolgozik. Rózsahegy szerelőlakatos, mint Márton Sándor.

Több mint fél év telt el tünk eléri a hétszáz márkát, azóta, hogy elutaztak az NDK-ba. Most szabadságukat töltik itthon a szülők, testvérek, barátok között. Hogyan élnek, mit csinálnak? Rózsahegy a legbátrabb, mindjárt válaszol.

— Egy brigádban vagyunk, itthon is együtt voltunk, az NDK-ban is együtt élünk, és nagyon jól. Karl-Marx-Stadtban, egy gyárban dolgozunk. Textil- és szövőgépeket készítenek. Egy külön, a magyar fiatalok számára épített tizen-négy emeletes munkásszálláson lakunk. Micsoda pazar épület! Négyen vagyunk egy szobában. Korszerű és nagyon szépen berendezett. Van fürdőszobánk, állandó hideg-meleg vízszolgáltatás. Beépített, teljesen felszerelt a konyhánk, edényekkel, villanyfőzővel. Hogy az ételt tőlünk tudjuk, négyszemélyes, ötvenliteres hűtőszekrényt is biztosítottak számunkra. A szobánkban megtalálható a rádió, minden emeleten, a klubszobákban pedig a televízió. Megkapjuk a magyar újságokat, köztük a Népszabadságot, a Magyar Ifjúságot, Népsportot, Képes Sportot. A postán bármikor megvehetjük a Nők Lapját, a Ludas Matyit és más magyar újságot. Kell-e ettől nagyobb kényelem?

— Ezek szerint jól élnek. De megtalálták-e a számításukat? — Csak őszintén beszélhetünk mindenről — így Márton Sándor. — A német elvtársakat talán felkészületlenül érte megérkezésünk. Néhány napig nem tudták a szakmánkban elhelyezni, így egy darabig csak 2,50 márka órabért kerestünk. Ez itthon tízforintos órabérnek felel meg: kezdésnek tehát nem volt rossz. Amióta a VEB Gewebausrüstungsmaschinenben dolgozunk, minden megváltozott. Kifogástalan a munkahelyünk. En például egy német brigádban vagyok, de minden segítséget megkapok. Havi keresé-

— Szó esett a beszélgetés során arról, hogyan élnek, mit csinálnak. Fiatalemberek, biztosan nemcsak a munka a fontos. Mit csinálnak a szabad időben? — tesszem fel az újabb kérdést, amire mind a négyen szinte egyszerre válaszolnak. Legyen a szó Czank Péteré.

— Négyen élünk, egy szobában. Mindenünk közös. Az öröm is, a gond is, aztán mindenkinek megvan a maga besorolása. Én a brigád anyagbeszerzője vagyok. Jobban járom az üzleteket Karl-Marx-Stadtban, mint itthon. Heti étrendet készítünk, mert reggeliről, vacsoráról, szombaton és

vasárnap pedig teljes ellátásról magunknak kell gondoskodni. Megveszem a nyersanyagot, Rózsahegy Jánit pedig főz.

— Ahhoz képest, hogy fiúk vagyunk, változatos az étrend — kapcsolódik a beszélgetésbe Rózsahegy. — A közös kaszába raktott 200 márkából Péter bevásárol egy hónapra. Van húsleves, fasírozott, kirántott hal, káposztás galuska, pörkölt galuskával, csőtészta-val, rizzsel. A paprikás krump-li is szóhoz jut, természetesen kolbásszal — teszi hozzá nevetve, majd azt is elmondja, hogy amíg ő főz, a másik kétő takarít és mosogat.

— A lányokról is lenne kérdés. Nem kell válasszani, ha nem akarnak — fordulok a „brigádéros” felé.

— Itt sincs kertelni valónk — mondja Márton Sándor. — De ez pénz kérdése is. Eddig öltözködtünk, ruhákat, ingeket, cipőket vettünk. Erre spóroltunk, no meg arra a sörre, amit evés után, vagy a szobánkban, vagy valamelyik kis étteremben elfogyasztottunk. A lányok? Szívesen felkeressük a lányok szállását, ahol táncolhatunk, beszélgethetünk. Mert azért a mi lányaink egészen másképpen táncolnak. Őszintén? Azért mi négyen szívesebben eltesszük a pénzt, havonta úgy kétszáz-kétszázötven márkát, mint elszórakozzuk. Ha hazajövünk, szeretnénk látni a munkánk gyümölcsét. Így hát ez a véleményünk a lányokról...

Négy fiatalember. Alig fél-éve utaztak el a Német Demokratikus Köztársaságba, de máris úgy vélekednek: megértte, megtalálták a számításukat. Ahogy mondták: jól élnek, tanulnak, dolgoznak és szórakoznak. Ez a négy a legfontosabb, hiszen még valóban fiatalok. Somogyvári László

Fejlődött a kulturális igény Számok, eredmények Nézsáról

A községnek közel kétezer kötetes könyvtára van. Az állomány bővítéséhez az elmúlt évben a termelőszövetkezet kilencszáz, az általános fogasztási és értékesítési szövetkezet háromezer forinttal járult. A beiratkozott olvasók száma 176 fő, ez a lakosság 14 százaléka. Az elmúlt évben a községben csaknem ötezer kötetet kölcsönöztek ki. Az eredményes könyvtári munka Varga Jánosné, a könyvtár vezetőjének nevéhez fűződik.

A nézsaiak méltán büszkék iskolájukra. Hat év óta jelentős erőfeszítéseket tettek a falu vezetői, a tantestület, a pedagógusok, hogy széppé varázsolják az addig elhanyagolt épületet, amelyben most az iskola van. Ez idő alatt senki sem számoltatta közülük a ledolgozott társadalmi munkaórák számát, sehol sem tartják nyilván, mert nem ez, hanem az iskola volt a fontos. Ma már a tanári asztalokon virág diszlik, a tantermek szép tiszták, világosak.

Érdekes összehasonlítási adat az olvasók és a mozilátogatók köréből: Nézsán sokkal többen olvasnak, mint ahányan a filmszínház műsorára kíváncsiak. Míg a kölcsönzési és a vetítési napok száma egyaránt heti egy, a mozilátogatók száma az elmúlt évben nem haladta meg a négyezer főt, ez majdnem ezerrel kevesebb, mint a kölcsönzött könyvek száma. Nemcsak a könyvek, az ismeretterjesztő előadások, rendezvények is kedveltek a községben. Egy-egy alkalommal átlagosan száz érdeklődő vett részt ezeken.

K. S.